

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa Circumcisionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

& recipere in amicos, nominando se Salvatorem illorum. Ut jam neque Moyſes gloriari poſſit, quaſi ſolus eſſet amicus DEI, quòd viderit eum à facie ad faciem: neque Patriarchæ illi, quòd cum DEO egerint familiariter: majore nos peccatores favore dignatus eſt DEUS, qui in noſtra forma tanquam peccator vixit, & mortuus eſt inter peccatores, & in celo & in terra voluit nominari noſter Salvator: fecitque, ut nomen hoc ſit inferno terribile, glorioſum in mundo, adoratum in celo, juſtis oblectationi, peccatoribus ſaluti; in periculis ſecuritas, in requie jucunditas, in neceſſitate remedium, in peregrinatione ſpes, in frigore fomentum, in timore animatio, in mœrore lætitia, bonorum fons, malorum liberatio.

E X E R C I T I U M

Circæ Circumſionem.

I.

VENIT, ô bone JEſu, amor animæ meæ! prima hora tui deſiderii, ut fundas in ea ſanguinem pro peccatoribus. *Ardor amoris Chriſti,* Oſtende mihi, amor mi, hoc cor, hunc ignem, quem pateris; hanc anxietatem, qua exſpectas hos primos dolores, tolerandos pro nobis. Tantum tibi debeo, Domine, pro amore & voluptate, qua id facis, quantum pro ipſo opere & gratiâ, quam mihi facis. Quis eſt ſicut tu DEUS amoris? quis te tanto amore mei ſuccendit? O ſi cor meum ad te veniret tam ardens, quàm video te venire ad me. Ego, *Tepiditate noſtra,* Domine, ſemper ſum tardus ac negligens: & tibi vero amico meo, octo dies videntur multi anni, præ deſiderio, quod habes patiendi pro me dolorem Circumſionis, ut mihi des primitias tui Sanguinis; meque trahas ad te, non per vim, legem, aut minas: & cum, Dominus meus & ſapientia Divina, non tenearis lege, te ſubjicis illi; quia eſt lex aliquid patiendi: ut oſtendas legem amoris, quâ teneris obſtrictus pro peccatoribus.

II. Conſicere, cor meum, amore hujus Domini: pandere, ac recipe illum in intima penetralia animæ. O mi dulcis amor! O ſecura & perfecta amicitia mea, tu non invenis difficultatem in demonſtrando mihi tuo amore: non te impedit tenera ætas,

NON

non infinita Majestas, nec austeritas legis, cui subjectus non es: sed quantò liberior es, ac Dominus absolutus, tantò ampliùs te submittis ad ostendendum amorem. Et ille est, quem habes pro lege faciendi quidvis pro meo remedio. Tu, mi bone Jesu, omnia facis, quia amas; pateris, quia amas; & amas, quia amas. Et, ô Jesu, quis est ille, quem amas? Amas me, in quo nihil invenitur dignum amore, nisi quòd mea peccata dent tibi occasionem ostendendi magnitudinem tui amoris, ac divitias bonitatis tuæ, & thesauros misericordiæ tuæ. Parum fuit amori tuo, fieri hominem, nasci infantem, pauperem, obsitum lacrimis, subditum nostris miseriis; quando etiam voluisti videri peccator, & in sanctissima Carne tua suscipere remedium peccati, quod tam longè abest à te, ut si posses peccare, Deus non esses.

*Christus ut
salvet nos,
non horret
trahari, ut
peccator.*

III. Et quid hoc est rei, ô vita animæ meæ! si tantum abhorres à peccato, quomodo sustines te videri peccatorem? Fæditas peccati abominabilem facit infernum; & macula eius, quam habemus in anima, separat, ô Deus meus, à te & à cælo. Quomodo ergo tu, divine Salvator peccatorum, non tantum suffers, sed etiam quæris formam peccatoris, non modò nascendo, ut Filius peccatoris Adami, sed etiam subjiciendo te proprio remedio, quo voluisti homines expiari à peccatis? Permittis te circumcidi, cum Sacramentum id fuerit ordinatum à te, ut eo peccatores profiterentur fidem in te Deum meum, & sic obtinerent remissionem peccati Originalis: & voluisti, ut ea professio fieret cum sanguine, quia nondum tuum effuderat; & peccatores id patiebantur, tanquam filii Adami, similes suo parenti. Sed tu, ô Puritas infinita, & verus Deus, qui es ipse supremus Dominus, in quem credimus, & cujus fide amoréque salvamur, es ipse misericordissimus Deus, qui mundat ac remittit peccata; quid habuisti causam, cur acciperes remedium peccati? Amo te, Pelagus infiniti amoris: adoro te, Sapia infinita: laudo & extollo tua consilia incomprehensibilia.

IV. Odisti peccatum, & amas peccatorem; & sustinet Amor tuus fieri te similem amato in pœna, quamvis careas culpâ: voluisti te obligare ad solvendas meas culpas, ut haberes causam

lam

fam subeundi pœnas, quas ego promerui, & in hoc majorem rationem habuisti mei remedii, quàm tui honoris. Tu, Divinum meum Bonum, es tam altus, ut malum non possit tibi appropinquare: tam purus, ut nullum peccatum te possit maculare: tam sanctus, ut nec figura, nec umbra peccati te possit incusare: & tamen tantopere discrepas à te ipso, tantopere amas, ut malis adire periculum tui honoris, quàm declinare meum remedium. Quid invenisti in me, Deus meus, ut tantum me ames? O infinite amor, sicut omnia fecisti propter te ipsum, ita amas excessivo amore solum propter te ipsum, Deus meus. Ut satisfacias tibi & ostendas, quo incendio flagret cor tuum, ad ultima extrema descendis, ut videaris esse, qualis esse non potes: ut cum te videro mihi similem per amorem tuum, cogitem te esse, qui es.

V. O magne Deus, inspector animæ meæ, quantum fuit necessarium ad illuminandas profundas tenebras meas, ad humiliandam stolidam dementiam meam, & revocandum me in bonam viam! quanto altior te video, & occupatior in humilitate mea, tanto magis intelligo, non minore virtute, perfectione, & excessu infiniti amoris, quem mihi exhibueris, potuisse erigi & sanari animam meam. O divinum speculum bonitatis, illumina oculos meos, ut videam me in te, & videndo me humiliem, humiliando tibi placeam, ac placendo novo splendore tuæ lucis adimplear, atque ita purificatus & illustratus amor meus occupetur totus in te, sicut tu totus occuparis in me. Si in te est notabilis magnitudo amoris, velle videri peccatorem, qui esse non potes; quàm intolerabilis erit superbia mea, delectari esse peccatorem, & videri non velle; delectari plagis, pro quarum sanatione tu fundis sanguinem; & erubescere, quod me sanes; fugere omnem virtutem, & studere, ut videar qui non sum? sana, Domine, istam diversitatem adeò irrationabilem. Non possum negare, quàm foeda res sit peccatum, quandoquidem erubescere id in me videri; & è contrario tantum eo delector admittendo, ac si boni quid esset ac pulchri. Pudet castigari, ne videar malus; & delectat peccando meam facere voluntatem; morior pro recuperando honore, quando publicatur, qualis revera sum; neque alia in re magis occupor, quàm ut sim, qualem

K

pudet

Homo diligit peccatum, nec tamen vult haberi peccator.

pudet videri. O infernalis confusio! amo malum, ut id faciam, & per id peream; & nolo id sciri, ut salver. Me totum vincit inordinatus amor malorum meorum, quibus infeliciter delectationis gratia subiaceo; & odi foeditatem eorum, ne applicetur mihi remedium: estque tam malum ea sic odisse, quam est amare; quia amo ea, ne emender; & odi, ut diutius amem. Denique totum hoc oritur ex amore plagarum mearum, intima delectatione culparum mearum, & summa voluntate mei exitii.

*Homoplasia
facit oculos
hominum, quam
Dei.*

VI. Ex hac inordinatione, Deus meus, nascitur alia non minor. Credo, quod tu sis ita sublimis, & me videas: scio & experior, quam viles & miserabiles sint homines, qui me vident: intelligo, tuo iudicio vero condemnari me posse, humano verò posse potius perdi, quam sanctificari. Scio, Domine, me verè talem esse, qualis sum in oculis tuis, non autem qualis in oculis hominum. Scio etiam, quod meliorem facere me non possim; & cum omni hac certitudine, ac scientia, non erubesco in oculis tuis esse, qualis sum; & studeo in oculis hominum esse, qualis non sum, attestante mihi conscientia mea. Et quamvis in corde meo sit hæc inordinatio, ostento foris mansuetudinem corde intus vipereo: fingo honestatem cum desideriis inhonestissimis: simulo contemptum vanitatis, cum arrogantia superbissima: præfero zelum sanctum, opertum ambitione terribili: sanctifico vitia mea mantelo virtutum, & quando plagæ meæ videntur sanatæ, sunt maximè incurabiles. Omitto illud tempus, quo ita serviebam vitiis, & pravis inclinationibus, ut etiam non puderet me peccatorum, deridendo emendationem eorum; ac publicè profitebar meas miseras ac vitia, jactando ea, & habendo pro decore; surdus ad veritatem redarguentem mea mendacia, cæcus ad sanctitatem reprehendentem mea probra, sine respectu ac timore omnium, quæ me potuissent refrenare: quia gloriabar in meis vitiis, & in illis reponebam honorem ac vitam meam. Si quando, uti Christianus, cogebar querere sacra remedia, relinquebam vivas radices, ne unquam deessent mihi initia perditionis, quam miser amabam præ salute animæ meæ.

VII. O divina misericordia, quæ scis hæc omnia, & vides ^{Oratio} dum pro me pateris, & jam nunc te paras ad me tolerandum, ex- ^{peccatoris.} spectandum & recipiendum; videris desperasse, quod ego sim permissurus curari mala mea, & ne condemner, ideo curationem suscipere in te. Absorbeat, ô Domine, animam meam nunc immensum hoc pelagus misericordiæ tuæ. Sed quid agam, quando submersa jam est inordinatis & miseris infelicitatibus? Tu scis, Domine animæ meæ, nulla re magis pulsari Divinas aures tuas, quàm malis meis. Olim similes clamores audiens, igne debebas civitates ac populos, & peccatores detrudebas ad inferos. Jam, Deus animæ meæ, liberas illos; in te recipis pœnas eorum; respicis eos misericorditer, piè remittis eis, juvas amanter, & ita unis te nobis, ut nostram similitudinem assumens virtute tuâ nos liberes. Cur igitur, bone Jesu, te pro me castigato, ego remaneo saucius? O viscera paterna, sanate hunc filium prodigum & infirmum. O vita superna, resuscita hunc mortuum. Tangat me virtus sanguinis hujus, ut omnes creaturæ te glorificent, cum viderint potentiam & majestatem absconditam in hac tua infirmitate & infantia: intelligant, te in figura peccatoris, posse peccatores murare in Sanctos; & eos, qui sunt egentiores, in te esse ditiores, sanctiores, inflammatiores in tuo amore. Memineris, Domine, salvare multum, quia pateris multum, & amas multum; dixisti enim, quod, qui multum amat, multum ei dimittatur: & quia in te suscipis adedò acerbam pœnam, ut mihi dones dulcem amorem, dona copiosum, ut etiam multum mihi condones.

VIII. Quare, Domine, cum dolore & sanguine ac desiderio mortis accipis nomen Jesu, si surdus es ad meas voces, & clamores mei non movent, quos exprimunt necessitates meæ? priusquam nascereris, jubes ab Angelo præcipi, ut voceris JESUS, quia esses remissurus peccata. Ecce igitur, mi bone Jesu, peccatorem! Si, ut multum pati & remittere possis, octavo statim die incipis pati, ut ad patiendum, quantum desideras, sufficiat tempus; & Jesus vocaris, ut statim possis salvare; incipe in me, ô mi ESU. O Jesu, jam nihil à te petam: tu nôsti meam necessitatem: fac quod vis, mihi sufficit tuum sanctissimum Nomen. Cum Jesu ibo quocunque volueris. Scribam hoc sanctissimum Nomen in oculis ^{Affectus} ^{erga Nomen} ^{Jesu.} meis,

meis, in auribus meis, in omnibus sensibus meis, & in corde meo. Fugiet à me infernus, tremant dæmones, cognoscat in cælo, & tu etiam, mi bone JESU, cognosces me. Possúmne ego esse peccator, quin tu sis verus meus Salvator? quid est ergo Jesus, nisi Salvator? O Jesu mi, ô mi Jesu, ô Jesu mi! Jesus, quia tu Salvator es; meus, quia ego peccator. Canta, ô peccatrix anima mea, *IESVS meus*: ne verearis ullam creaturam, imò nec ipsum: canta cum amore, dum est infans parvulus, sicut tu; ut plangas postea cum ipso, quando major erit in Cruce. Noli jam dicere de tuis peccatis, ne sis ei molesta; canta solùm id Nomen, quo tantopere delectatur.

IX. O Jesu, Jesu, Jesu! Jesu dulcis, Jesu suavis, Jesu pulcher, Jesu dives, Jesu amorose, Jesu Divine! Amice Jesu, Jesu Pater, Jesu Sodalis, Jesu Rex & mihi omnia! Quiesce Jesu in isto corde, quod te desiderat, & ardet tui amore. Si est cor peccatoris, tu Jesu Salvator es: si est cor humanum, etiam tu Jesu humanus es. Deficit, mi Jesu, lingua & cor in tua præsentia: & quia ego non possum, loquatur amor meus, ô mi suavissime Jesu: vel loquere tu, ut audiam, & te cognoscam, ô mi dulcissime Jesu!

O Mater Jesu, tam dives cum Jesu, dita cum illo inopiam meam. O cælestis Curia Domini Jesu, quæ non habes majus bonum, quàm illum, recipe me in Societatem tuam, ut potiar & gaudeam semper meo Jesu. Amen.

ÆRUMNA VIII.

Persecutio Herodis & Exilium.

I.

Christus Dominus noster spatio triginta annorum edidit perfectissima virtutum exempla, tacendo interim cælestem suam doctrinam, quam sub finem vitæ, verbo, opere & passione suâ erat mundo propalaturus, ut eo modo veritas Evangelica fieret clarior, & quatenus repugnabat naturæ ac sensui, gratior ac sapidior; doctrina verò carnis & mundi manifestior, & humana tepiditas esset inexcusabilis. Sicut enim errores humani non poterant corrigi, ac revocari in

via